

LUDMILLA LACUEVA CANUT
Espectora

EL GONG

Coetanis de Romeu: Pierre Papinaud

Seguint amb la història d'Andorra, encetaré una sèrie de cròniques amb els coetanis de Charles Romeu, l'home de mirada clara, veguer francès a Andorra de 1887 a 1933. Faré una pinzellada sobre persones que hagin tingut de prop o de lluny contacte amb Charles Romeu i, de retruc, amb Andorra: ja sigui perquè eren una autoritat, com poden ser els delegats permanents, els bisbes i altres veugers, ja sigui perquè han escrit un llibre sobre Andorra. Farem una passejada per l'Andorra de les darreries del segle XIX i per la primera meitat del segle XX.

Comencem per un personatge amb una vida apassionant. Es tracta del polític Pierre Clovis Papinaud, nascut a Cuxac d'Aude el 1844 i mort a Suez (Egipte) el 1900. Era boter i va ocupar càrrecs com a conseller a Cuxac, alcalde del Canton de Coursan i més endavant sotsprefecte de Narbona, de Prada de Conflent i finalment representant permanent de França a Andorra de 1882 a 1883.

Papinaud no va coincidir amb Romeu en l'exercici del seu càrrec però es coneixien i Charles li havia demanat alguna o altra informació sobre Andorra. De fet, hi ha un llibre molt interessant sobre la seva vida que s'anomena *Le tonnelier de la République* escrit per Edmond Pascual i Andrée Roques. Aquesta última és l'esposa d'un net de Papinaud que va trobar unes maletes plenes de documentació sobre aquest polític.

El llibre ens retrata la seva vida i hi trobem algun capítol

dedicat a Andorra i a la feina que hi va desenvolupar com a delegat permanent en missió extraordinària. Són uns moments incerts i Papinaud hi va amb tota l'artilleria. Considera Andorra un fòssil jurídic i històric que ha sobreviscut a penes l'edat mitjana. Una terra que ha marcat la rivalitat entre França i Espanya. Tal com se'ns explica al llibre, Papinaud tindrà grans problemes amb el bisbe Casañas, que recordem que també se les va tenir amb Charles Romeu. Ens parla també de la voluntat del poble andorrà de tenir carreteres i telègraf, però el moment no és l'adequat. Es va presentar com l'home que havia de redreçar la situació i proclamava que havia de protegir el país contra les seves pròpies divisions. Hi estarà tot just un any i marxarà satisfet de la seva feina, una missió extraordinària que acaba segons ell amb la pau a les valls andorranes on en arribar havia trobat una guerra civil, i sobretot convençut que França ha tornat a recuperar el lloc que li pertanyia davant del bisbe episcopal. Això és el que escriu al seu Ministeri: que es mostra satisfet tot i que la situació no és realment tan tranquil·la.

Després de deixar el seu càrrec, va ser nomenat diputat de l'Aude, governador de Nossi-Bé (Madagascar) el 1888 i després de Mayotte (arxipèlag de les Comores), de Tahití i finalment ho va tornar a ser de Mayotte el 1899. Va tenir una vida molt plena, tant personal com professional, i va formar part d'un bocinet de la història d'Andorra.